

Készítsetek e kiszáradt patakon árkokat!

Faust Gyula 2021 pünkösdjén elhangzott prédikációja

Énekek: 189;370;228;462;42 és 440; 446:1. Himnusz.

Köszöntés: „Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait.” Zsid 4:12.

Bibliaolvasás: „Az ÚR keze volt rajtam, és kivitt engem az ÚR a lélek által, és letett a völgy közepén, amely tele volt csontokkal. Köröskörül vezetett mellettük, és íme, nagyon sok volt belőlük a völgy színén, és íme, nagyon ki voltak száradva. Azt kérdezte tőlem: Embernek fia! Vajon megelevenednek-e ezek a csontok? Így feleltem: Ó, URam, Istenem, te tudod! Azt mondta nekem: Prófétájl e csontok felől, és ezt mondd nekik: Ti száraz csontok, halljátok meg az ÚR beszédét! Így szól az én Uram, az ÚR ezeknek a csontoknak: Íme, én lelket bocsátok belétek, hogy megelevenedjete. Inakat adok rátok, húst rakok rátok, és bőrrel borítalak be titeket, azután lelket adok belétek, hogy megelevenedjete, és megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR. Én pedig profétáltam, ahogy a parancsot kaptam. És amikor profétálni kezdtem, zúgás hangja támadt, és a csontok összeálltak, egyik csont a másik csonthoz. Íme, láttam, hogy inak lettek rajtuk, hús növekedett, és végül bőr borította be őket. De lélek még nem volt bennük. Akkor azt mondta nekem: Prófétájl a léleknek, profétájl, embernek fia, és mondd a léleknek: Azt mondja az én Uram, az ÚR: „A négy szél felől jöjj elő, lélek, és lehelj ezekbe a megöltékbe, hogy megelevenedjenek!” Ekkor profétáltam, ahogyan parancsolta. A lélek pedig beléjük hatolt, megelevenedtek, és a lábukra álltak; igen-igen nagy sereg volt. Azt mondta nekem: Embernek fia! Ezek a csontok Izráel egész háza. Íme, azt mondják: „Elszáradtak csontjaink, és elveszett a reménységünk, végünk lett!” Azért profétájl, és ezt mondd nekik: „Így szól az én Uram, az ÚR: Íme, megnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem, és beviszlek titeket Izráel földjére. Majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR, amikor megnyitom sírjaitokat, és kihozlak benneteket sírjaitokból, én népem!” Ezékiel 37: 1-13.

Ige: „Jórám pedig, Aháb fia Jósáfátnak, Júda királyának tizennyolcadik (Kr.e 854) évében lett Izráel királya Samáriában, és tizenkét évig uralkodott. És gonoszul cselekedett az ÚR szemében, bár nem annyira, mint apja és anyja. Mert lerontotta a Baal oszlopát, amelyet apja készíttetett. De mégis követte Jeroboámnak, Nebát fiának bűneit, aki vétekbe vitte Izráelt, és nem tágított attól. Mésának, Móáb királyának nagyon sok juha volt, és Izráel királyának adóként százezer bárány és százezer kos gypját fizette. De amikor Aháb meghalt, Móáb királya elpártolt Izráel királyától. Kivonult tehát Jórám király azon a napon Samáriából, és megszámlálta egész Izráelt. Utána elment, és követeket küldött Jósáfáthoz, Júda királyához, ezt üzenve neki: Móáb királya elpártolt tőlem. Eljössz-e velem harcolni Móáb ellen? Erre ő így felelt: Elmegyek én éppúgy, mint te, az én népem éppúgy, mint a te néped, az én lovaim éppúgy, mint a te lovid. Majd megkérdezte: Melyik úton menjünk föl? Ő így felelt: Az Edóm pusztájának útján. És elment Izráel királya, Júda királya és Edóm királya. Mikor már hét napja bolyongtak az úton, nem volt vize sem a tábornak, sem a velük levő állatoknak. Akkor ezt mondta Izráel királya: Jaj, jaj. Azért hívta össze az ÚR ezt a három királyt, hogy Móáb kezébe adja őket! De Jósáfát így szólt: Nincs-e itt az ÚR profétái közül egy, hogy tanácsot kérhetnénk

általa az ÚRtól? És így felelt Izráel királyának egyik szolgája: Itt van Elizeus, Sáfát fia, aki Illés kezére szokta tölteni a vizet. Erre Jósáfát azt mondta: Nála van az ÚR beszéde. Elment tehát hozzá Izráel királya és Jósáfát meg Edóm királya. Elizeus azonban azt mondta Izráel királyának: Mi közöm van hozzád? Menj apád meg anyád prófétáihoz! És mondta neki Izráel királya: Ne utasíts el, mert az ÚR gyűjtötte össze ezt a három királyt, hogy Móáb kezébe adja őket! Erre Elizeus így felelt: Él a Seregek URa, aki előtt állok, hogy ha nem nézném Jósáfát, Júda királyának személyét, rád sem tekintenék, meg sem látnálak. De most hozzatok ide egy lantost. És mikor a lantos játszani kezdett, az ÚR keze megérintette a prófétát, és így szólt:

- Ezt mondja az ÚR: Csináljatok sok gödröt e patak medrében. Mert azt mondja az ÚR: Nem láttok szelet, nem láttok esőt, és e patak mégis megtelik vízzel, hogy igyatok mind ti, mind a nyájakok és az állataitok is. De ez még csekélység az ÚR előtt, még Móábot is a kezetekbe adja, és bevesztek minden kulcsos várost és minden szép várost. Kivagdaltok minden jó fát, és betömtök minden forrást, és minden jó szántóföldet teleszórtok kövekkel.

Reggel az történt, hogy amikor áldozatot szoktak bemutatni, íme, víz áradt Edóm felől, és megtelt a környék vízzel. Mikor pedig meghallotta az egész Móáb, hogy feljöttek a királyok öellenük harcolni, összegyűltek mindnyájan, akik fegyvert foghattak, és megálltak tartományuk határán. És mikor reggel fölkeltek, és a nap feljött a víz fölött, a móábiak úgy látták, mintha velük szemben vöröslene az a víz, mint a vér. Akkor ezt mondták: Vér ez! Bizonyára megvívtak egymással a királyok, és megölték egymást. Prédára most, Móáb! De mikor odaértek Izráel táborához, fölkeltek az izraeliek, és megverték a móábiakat, és azok megfutamodtak előlük. Betörték hozzájuk, és leverték Móábot.” 2Kir 3: 1-24.

„Már közeledik a Lélek, hogy betöltsön s elindítson egy olyan úton, melyen talán még sohasem jártunk” – írta Balog Zoltán püspök úr 2021 pünkösdjére készülve. Írja ezt akkor, amikor a legtöbben semmiben és egyáltalán nem látjuk az Isten jelenlétét, még kevésbé az ő folyamatosan történő munkáját. Azt mondani tehát, hogy Istentől már régen elindult, úton van, közeledik hozzánk a szabadulás s jön betölteni bennünket az élet Lelke, ez bizony a hit-bizalom és remény beszéde, amely soha meg nem szégyenül.

Pünkösöd tehát a reménység ünnepe, az élet és a mindig megújulni képes közösség ünnepe. A keresztyénség születésének napja. Amikor a kiáradó Szentlélek erejével az addig szétesett, félénk, bátortalan apostolok megértették, hogy nem önmagukért vannak e világon, hanem küldetésük van. Felismerték, hogy nem egy önös ügyet képviselnek, hanem az őket küldő Krisztust, aki ma is azt mondja, hogy menjetek az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot! (Mt 28,19)

Ha az ember úgy képzei, hogy bármit megtehet ezzel a világgal és ebben a világban, ha úgy gondolja, hogy fölötte van még az Istennek is, tragédia történik. Tévelygés, szétesés és halál. Az Isten nélküli világ, az embert az Isten fölé helyezi és ennek a bolond és ostoba törekvésnek keserves tragédiája az, hogy ennek az embernek teljesen érthetlenné lesz az Isten, ezt követően pedig már nem érti meg se önmagát sem pedig testvéri embertársát.

Pünkösöd ünnepének lényegi üzenete az, hogy Isten Lelkének kiáradó erejével lehetséges a lehetetlen, a szétesett életünk megújulása, az eltévedt egyház Krisztushoz fordulása és egységbeszervezése. Krisztusban lehetséges lesz, hogy az Istentől és egymástól elválasztó és

mindhalálig bomlasztó erők megtörjenek és meghátráljanak mi pedig megismerjük, megértsük és elfogadjuk magunkat és egymást, de csakis Krisztusban!

Mennyire szükség volna éppen ma arra, hogy az emberek ismét képesek legyenek megérteni Krisztust, az egyetlen főt, hogy Ő magához gyűjthessen és így egymáshoz is!

Ez a magunk erejéből nem sikerül. Be kell fogadnunk a Szent Lelket, a Vigasztalót, az Igazság Lelkét (...)!

Szentlélek nélkül még a másik emberben is csak jajveszékelő nyomorult önmagunkat halljuk és látjuk, de ha befogadjuk az Isten Lelkét, akkor mindenki a saját édesanyja nyelvén hallja és látja meg Istent, hogy megértse az Ő csodálatos tetteit, miként ez az első pünkösdkor történt ott Jeruzsálemben. Bárcsak ez velünk is megtörténne! Halljuk hát az életet teremtő Igét!

Történetünkben Izrael háborúval akarta visszaállítani a Moáb által felbontott vazallusi rendet. Nekilátott, de szövetségeseivel együtt eltévedt egy ismerni vélt pusztában. Napokon belül az önmagára utaltság gyalázatosan kiszolgáltatott állapotba került, úgy szoktuk mondani, hogy fél lábbal a sírban.

Önmagunkban való állapotunk tehát tragikus. Az egy igaz és élő Istent elfelejtő korszak térkép és iránytű nélküli eltévedt és megkeseredett gyermekei vagyunk. Már férfi, vagy női önmagunkhoz sem találjuk az utat! Véres zászlós forradalmainkkal nekilódultuk ezernyi csalfa és nagyratörő álmunknak és elképzelésünknek. Kigondoltuk magunknak elérni kívánt céljainkhoz a legrövidebb utat, a globálissá összegyúrt világot. Ez számunkra az Edom¹ pusztája, melyet gyors haladásnak láttunk, mint egykor Izrael, de belejutva, a halál labirintusának bizonyult.

Nagylángú perzselő hittel aggattuk magunkra útravalóul az erőt biztosító és még meglévő tartalékainkat s a megálmodott győzelemhez a szükséges szövetségeseinket és fegyvereinket is. De alighogy elindultunk választott utunk egyszeriben teljesen ismeretlenné vált, át és a globálissá zsugorított világ paradox módon, bejárhatatlanul végtelenné nötte ki magát. A Nap izzította puszta homokja betakarta a valaha jól látható utat, és az egykor vízzel telt patak medréből elnyelte az utolsó csepp vizet. Az étellel kecségető ismerni vélt hely halált rejtő ismeretlen por - és homok-tengerévé változott. Az ég eltakarta az arcát, a csillagok nem segítenek, az árnyékot vető napóra iránytűje is csak a szomjhalál száraz igazságát jelzi.

Ez és még ennél is rosszabb a mi önmagunkban való állapotunk az Isten előtt. Egy olyan pusztában bolyongunk, ahol már azt sem tudjuk, hogy miként kell embernek lennünk. Hogyan kell férfivá és nővé válnunk, férjjé és feleséggé. Valamikor talán még ismerni véltük, hogy mi a házasság, sokan belevágtunk, de legtöbben nem az Úrral, és a házasság Éden kertjeként ismerni vélt mezeje, mindent elnyelő sivataggá változott, egy rémisztően idegen helyé. Ez csupán néhány példa a tévelygéseink pusztáiról, mert az igazság az, hogy az életünk minden területén eltévedtünk és elvesztünk. Áldott az Úr, aki azért jött, hogy megkeresse az eltévedtet és megtalálja az elveszettet.

Jaj, jaj! – kiáltott önző és önsajnálkozó jajveszékeléssel Izrael királya, mert ellenségünknek, Moábnak és az elkerülhetetlen halál kezébe adott az Isten ebben a pusztában! Ez tehát saját

¹ Edom מֶדוֹם ('ědóm) = 'vörös', 'rőt', 'napszíta', 'cserzett [bőrű]' 1) egy bizonyos fűszer (vö. magyar pirospaprika) 2) Izsák fiának, Ézsaunak másik neve 3) az Ézsautól származó nép neve 4) Edom földje, Idumea (ti. Izraeltól dél-délkeleti irányban fekvő terület)

állapotunk summája a mindenkori és most a posztmodern racionális és ugyanakkor a zavarodott elméjű ember megfogalmazásban.

Egyedül Izrael prófétája, Elizeus és Jósafát, Júda királya maradt nyugodt és higgadt a nagy jajgatások és rettegésektől teli, fej vesztett zűrzavar közepette. Jósafát király, amikor rákérdezett az Úr szolgája, az élő Isten prófétájának hol léte, kérdésével egyben ítéletet is mondott abban a pusztaságban veszteglő minden egyes ember felett, önmagát és az Úr prófétáját is beleértve. Nyitott kérdés, hogyan kényszerítették Elizeust erre az útra, amire Isten nem ment el velük? Meg lehet ezt tenni az Isten emberével? Rá lehet kényszeríteni az Úr szolgáját, hogy egy olyan úton járjon, ahova az Isten nem megy el vele? Meg lehet ezt tenni következmények nélkül, az ítélet elkerülése nélkül? (...)

Isten nélküli útjainkon a tévelygéseink labirintusában de jó lenne előrácigálni valamilyen bűvész kalapjából az egy igaz és élő Isten prófétáját, - amúgy pedig e világ bohócát², színpadi mutatványosát,³ - az igazsághoz és élethez általa hozzáférhető ősi tudást, ismeretet, bölcsességet és világosságot, de ne arra használni őt, hogy az Isten győzelemre vigye az Úri imában is mondott saját tervét és akaratát⁴, hanem arra használni, hogy a sajátunkat valósítsuk meg általa, az Istennel nem egyeztetett akaratunkat és becsvágyunkat. Különös, hogy Isten milyen messzire eljön az ő tévelygő népéért! Krisztusba bűnné (2Kor 5:21) és átokká (Gal 3:13) lett érettünk!

A szent Igéből megtudjuk, hogy Izrael királya, Jórám (Kr. e 853-843), ki apjának Akhábnak nyomában járt és bálványimádó volt, az anyja és apja hamis prófétáinak tanácsain járt. Azok hazug beszédei juttatták őt erre a jajgatásra. Az Úr nagyon keményen szólt hozzá Elizeus által, amikor ezt mondta:

- Mi közöm van hozzád Jórám? (13 v.) Ha nem Jézus ősapjának, a Júda királyának, Jósafátnak (Kr. e. 872-848) a személyét nézném, rád sem tekintenék! (14 v.)

A történet szerint akkor az Isten embere, Elizeus az Úr tetteit megéneklő énekest kéretett, aki a kinyilatkoztatott és Szentírásba foglalt és testet öltetni akaró Igét énekelte a próféta előtt, az Isten hatalmas tetteit, az Ő örök váltságát és szabadítását. E megénekelte Ige hallatán Istennek Szentlelke élő hitet gerjesztett a prófétában és e hit által az egyetlen szabadulást tette megláthatóvá Elizeusnak.

Az itt hallható és megtörtént dolog roppant egyszerű. Elizeus abban a haláli pusztában újra hallhatóvá tette a megtapodva eltemetett és elfelejtett szent Igét. Ez a hallható Ige a Szentlélek által bűnbánatot és hitet gerjesztett, mindig ezt teszi velünk az Isten Igéje, a szívünkben bűnbánatot és hitet gerjeszt, mely hit már képes meglátni az Isten egyetlen szabadítását.

Mit tett Elizeus? Rámutatott az Isten népe által elhagyott Szentírásra, a Bibliánkra, amely éppen olyan volt, mint az egykoron illatozó Edom pusztája, de amely ebben a történetben már olyan, mint az a vizétől elhagyott kiszáradt patak vagy folyómeder.

Ugyanakkor Elizeus az Ige és Szentlélek által a benne felgerjesztett hittel azt is meglátta, hogy Isten ma is ez által a kiszáradt patakmeder által akar szabadulást, győzelmet és életet adni, mert

² Mert úgy vélem, hogy az Isten minket, az apostolokat, utolsókul állított, mintegy halálra szántakul: mert látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek. 1Kor 4:9.

³ τὸ θέατρον, -ον (to theatron ú) 1) színház 2) látványosság, színházi előadás, cirkuszi előadás

⁴ Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is. Máté 6:10.

az egy igaz életnek ma sincs más útja. Keresheted egy egész életen át, de sehol nem találsz meg, mert Szentlélek csak az Isten Igéje által akar ma is munkálkodni! Boldog, aki ezt felismeri és elhagyott Urához és Istenéhez visszatér!

Mikor mindez Elizeusban bizonyossággá érett, a következő prédikációt mondta a halál völgyében elcsigázott hallgatóinak:

- „Ezt mondja az én uram az Úr! Nem hallottok szelet és nem láttok esőt, de e patak mégis megtelik vízzel, hogy igyatok mind ti, mind a nyájak és az állataitok is. Sőt, mivel ez csekélység az ÚR előtt, ráadásképpen még ellenségeteket, Móábot is a kezetekbe adja (...)!”

Mond, egészen őszintén! Vajon nem tapasztaltad-e már, hogy kezedben van a Biblia, olvasod és hallgatod az Isten beszédét, de nem hallasz se szelet, és nem látsz semmi életet adó vizet a sorok között, az elavultnak tartott gondolatok között, a hozzád eljutó szavak hangjai között? És mégis, titokzatosan és csodálatosan kiszáradt életed megtelik hittel, reménnyel, örömmel és erővel, hogy megharcold mindennapi harcaid és győzz? Vajon nem ennek a csodának a megtapasztalásával megyünk haza erről a templomdombról alkalomról alkalomra? Tudjuk, hogy igen! Ezért most jól szívleljük meg az Úr hozzánk szóló életet teremtő beszédét!

- Készítetek e kiszáradt patak medréből kivezető mély és nagy árkokat az élő Isten életet adó áldása számára!

Ádámnak való kemény, izzadságos, fárasztó földművesi munka⁵, be csatorna-hálózni a kiszáradt mederből kiindulva a kietlenné vált földet, a teljesen üressé és élettelenül szárazzá lett létünket. Hogyan tegyük ezt?

Az Igéből azt hallottuk, hogy Edóm felől az epedve várt víz akkor zúdult alá, amikor a templomban a reggeli áldozatot bemutatták. Az áldozat kiváltotta áldásnak viszont kiásott meder kell, hozzá pedig nem elég egy ember! Elizeus egymaga mit sem tehetett volna a nép életben maradásért, ha ők maguk nem ássák meg az árkukat. Ha tehát nem hisznek és megvetik akkor és ott Elizeust, akkor mindnyájan elvesztek volna. Isten Elizeusra bízta a népet, a prófétáját viszont erre a szomjas népre bízta! Csak együtt élhették túl, csak együtt győzhettek!

Ez a kikotort árok tehát én kell legyek a te számodra, és te kell legyél az én számomra! Ki az, aki belőlem kikotorja azt a sok leülepedett hiábavalóságot, iszapot, mocskot és szemetet, amit a hitlenség és a világ odahordott? Miért nem tudjuk hazavinni az élet Igéjét? Miért nem jut el általunk másokhoz is? Ki az, aki mégis alkalmassá tehet erre? Megmondom, az Isten mindennél mélyebbre és mindenhova eljutó élő beszéde (Zsid 4:12) és a testet öltött Ige, Urunk Jézus Krisztus, az Igével együttműködő Szentlélek!

2875 évvel ezelőtt is Ő, az Isten Fia, örökkévaló Krisztus volt Izrael áldott orvosa. Történetünk volt talán Urunknak az utolsó nagy „éresebészeti műtétje”, amivel még életet csörgedeztetett Izraelbe. Így kapott a tíz törzsből álló nagyobb országrész még 132 év kegyelmi időt, mert végül Izrael Kr.e. 722-ben mégis elhalt, Babilon nyelte el. Ott Babilonba Izrael olyanná lett, amilyennek Ezékiel próféta látta, szétszórt és elszáradt csontok síkságának egy emberi tetemekkel teli völgyben (Ezékiel 37: 1).

A babiloni fogság ideje alatt az Izraelt képező 10 törzs teljesen eltűnt, a fogságból csak Júda és Benjámin törzsének töredéke tért vissza Jeruzsálembe, s ha volt is még maradéka a többi tíznek, beolvadtak Júda törzsébe.

⁵ Az embernek pedig monda: Mivelhogy hallgattál a te feleséged szavára, és ettél arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról: Átkozott legyen a föld te miattad, fáradtságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban. 1Móz 3:17.

Igen, a prédikált Ige tisztít meg, az Isten mindennél mélyebre elható beszéde! Istennek ez az egyetlen velünk kíméletes csoda kotrója. Van más is, de azok se nem csodálatosak, és hozzánk egyáltalán nem kíméletesek, hanem kegyetlenek, pusztítóak és végzetesek.

- Készítetek e kiszáradt patakon árkokat! – mondja az Úr. Mi okosan és racionálisan ma ezt válaszoljuk:
- De hát nincs is víz abban a patak vagy folyómederben. Halott, már rég kiszáradt!
- Vezessetek ki e kiszáradt folyómederből csatorna-árkokat, hogy onnan jöjjön az élő víz, ahonnan nem várjátok! Az Úrtól, a mennyekből! Ez a fentről való ajándék pedig a Vigasztaló Szentlélek! Istennek élő Lelke, dinamikus ereje!

Lehet ugyan racionálisan érvelni és veszekedni az Isten beszédével, az Úr prófétájával is, mint azt Izrael királya is tette, de tudatlannak bizonyulunk s különben is a szomszárjástól már az ínyünkhöz ragad a nyelvünk. Istenek bennünk munkálkodó Szentlelke nélkül múmiává száradunk!

Tudnunk kellene az Írást, hogy miként készültek az Úr tanítványai az Isten nagy áldásának fogadására. Ők Jézus parancsára tíz napon át a kitartó imádság árok ásásával készültek a Szentlélek fogadására.

De tudnunk kellene a saját történelmünkéből is, hogy ezer évvel ezelőtt István király nem mondta azt, hogy az Isten beszéde üres és elavult, hanem a Szentírásnak már akkor is száraz medréből becsatornáztta egész birodalmát, minden tíz falunak templomot építve és evangélium hirdetőket rendelve. Ez a templom egyike az ezer évvel ezelőtti becsatornázásnak! Mily szégyen, ha ezt hitetlenül nem szeretjük és tudatlanul megvetjük!

A reformáció idejében a reformátorok nem azt mondták, hogy az egyház, kiszáradt, meghalt a bibliájával együtt, hanem a kiszárad medréből újra becsatornázták a teljes emberi életet. Bekötötték a Szentírás száraznak hirdetett medrébe az édes anyanyelven keresztül nemcsak a gyülekezetet, hanem a tanítást, a művészetet, a tudományt, a mindennapi munkát, az üzletet, a banki világot, a társadalom egészét, egy szóval mindent és az ígéret szerint, az életet és megújulást hozó áldás nem maradt el. Közel háromszáz éven át hatalmas lett az Ige és a Szentlélek által megújult emberek nemzettsége. Ez a nyugati civilizációnak ismert világ zuhant alá az elmondhatatlan jelenlegi mélyégébe, abba a pusztába, amiben ma mi vagyunk.

Nagy zuhanásunkban racionális gondolkodásunk szégyenteljesen megbukott, soha nem működött és ezután se fog működni! Nekünk nem irracionális, hanem új, mennyei és Szentlélek általi, isteni értelemmel telítődött gondolkodásra van szükségünk! A Szentlélek által mozgósított és számunkra elérhetővé tett Isten erejére és életére, arra, hogy isteni természet⁶ örököljünk.

Amikor gyerek voltam minden megtörtént velem, hogy alkalmatlanná legyek az egyetem elvégzésére. Száz meg száz remek lehetőség száguldott el mellettem, de kegyelemből az Isten Igéje megmaradt. Hallhatóan szólt hozzám: - áss e kiszáradt patakon árkokat! Fáradságos bepótló munkával ásni kezdtem hosszú éveken át. Sokszor úgy éreztem, hogy amit kiástam egyik nap, másnap visszatemette a homok. Egy nem várt nap mégis eljött a fentről való áldás és magával sodort a célba. Az Isten ráadása pedig többek közt az lett, hogy ma itt állhatok köztetek.

Ez már a tizenötödik elkezdett évünk ebben a gyülekezetben és közös történetünk sem szólt egyébről mind a mai napig, hanem csak arról, hogy miképpen végeztük együtt az Isten szabadítását váró árok ásás munkáját. Gyülekezetünk 2007 óta szinte minden egyes évben

⁶ Amelyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon. 2Pét 1:4.

valamilyen pályázat által forráshoz jutott. Azóta szól erről a szószékről az evangélium. 2009 óta a temetőnk nem egy utolsó szemétdomb, hanem a város temetőkertje. Nem hallottunk zivatart, nem láttunk sötét esőfelhőket, az életet adó víz mégis eljutott hozzánk. Mindez pusztán véletlen, vagy Isten utolsó érsebészi műtétje bennünk? Ha ez utóbbi az igaz, akkor töltsön el az istenfélelem, hívjuk segítségül Krisztus szent nevét és térjünk vissza Erősségünkhöz!

Mind igaz és Ámen tehát, amit hallunk! Ha bízunk az Úr Igéjében, akkor Isten a legkisebb porszemet, de a legtávolabbi csillagot is megmozgatja értünk. Ha engedelmeskedünk beszédének, akkor Ő úgy avatkozik be az idő folyásába, hogy életteret ad számunkra és kitáguló időt. Akkor Isten átcsatornázza a számunkra elérhetetlen, de vágyott jövőt a megvalósítás jelenébe, a lelkünkbe és a kezeink közé.

Izraelnek akkor lehetetlen volt az, hogy teljes diadalt arasson ellensége felett, sőt már az is, hogy egyáltalán életbe maradjon és el ne veszítse őket a szomjhalál. Nekem, vagy nekünk most mi az, ami teljesen lehetetlennek látszik? Bármilyen az, halljuk hát rá az Isten választát:

- Készítetek e kiszáradt patakon árkokat! Áss mély és nagy árkokat az élő Isten életet adó ajándéka és ráadás-áldása számára azzal, hogy mindig és mindenekelőtt Isten országát és akaratát keresed!⁷ Ha nem hallod is a szelet és ha nem látod is az esőt, e patak akkor is megtelik, hogy ihass mind te, mind pedig a nyáj (...)! Halld az Urat, hogy higgy és láss. Lásd az egyetlen Szabadítót, Krisztust, az Isten egyetlen szabadítását! Ámen.

Áldás: „Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek (a testi-lelki szükségletek) mind ráadásként adatnak meg nektek.” Máté 6:33; „Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok *jókat*⁸ azoknak, akik kérnek tőle?! Amit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták.” Máté 7:11-12.

⁷ Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak nektek. Máté 6:33 és Lk 12: 31.

⁸ ἀγαθός, ἡ, ὄν (agathosz é on) 1) jó, nemes, bátor, vitéz, derék, kiváló, becsületes, jóindulatú, jóakarátú 2) hasznos, előnyös, kedvező, jótékony hatású 3) főnévként: erkölcsi értelemben jó, helyes (dolog) (Róm 2:10) 4) főnévként: anyagi javak (Luk 12:18)

Melléklet:

“Ássatok Árkokat!

Emberek a világ minden tájáról, bárhol is vagytok, tudom, nem könnyű most nektek.

Öreg ember vagyok már. Régóta élek.

Optimizmussal a szívemben.

Az elkeseredett fiatalokhoz fordulok most. Higgyetek nekem...

Olvastam egyszer egy sámánról, már magam sem emlékszem hol, az Ószövetségben vagy Carlos Castaneda egyik művében.

Nagy szárazság volt. Sok jószág pusztult el, emberek haltak meg.

A sámán így szólt az emberekhez: "Csináljatok árkokat. Ássatok árkokat... az eső miatt."

"De hát nincs is eső."

"Ássatok árkokat. És jön az eső."

A hitetlenek azt mondják: „Ostobaság!”

Rendben... mindenki abban hisz, amiben akar.

Ezt nevezzük racionális gondolkodásnak.

Nem hiszem azonban, hogy a racionális gondolkodás működik ma.

Nekünk irracionális gondolkodásra van szükségünk. A tudatalatti irracionális erőire.

Amikor kisfiú voltam, arról álmodoztam, hogy valamikor azzá válok, aki most vagyok.

Egyfajta képzelet, vízió volt ez.

Magam sem tudom...

Nem fűztem hozzá túl nagy reményeket, mégis valóra vált.

Most már hiszek abban, hogy képesek vagyunk besűriteni az időt.

Képesek vagyunk magunkhoz vonzani az időt.

A jövőről való álmodozás: majd jövőre megcsinálom.

Míndez nem létezik.

Nincs olyan, hogy „másnap” vagy „máskor”.

Míndez csak egy lehetőség.

Képesek vagyunk átcsatornázni az időt a jelenbe.

Most.

Ebben a pillanatban.

Egyenesen a napfonatunkba. A lelkünkbe.

Ássatok árkokat.

Bármit is akartok csinálni, tegyétek meg.

Higgyetek ebben. Higgyetek.

Játsszátok el, hogy hisztek. Tegyetek úgy, mintha hinnétek.

Ez az az erő, az az abszolút erő, amitől a képzelet valóra válik.

Higgyetek nekem, a vén bolondnak.

Ha működött az én életemben, működni fog a tiétekben is.

Sose adjátok fel. (...)

Higgyetek. Higgyetek. Higgyetek.

Úgy, ahogy én hiszek.”

Sir Anthony Hopkins